

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «ПАВЛІВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(Заява № 35176/08)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

20 січня 2011 року

ОСТАТОЧНЕ

Рішення може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Павлів проти України»,

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи комітетом, до складу якого увійшли:

Райт Маруст (Rait Maruste), *Голова*,
Миряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska),
Здравка Калайджиєва (Zdravka Kalaydjieva), *судді*,
та Стівен Філліпс (Stephen Phillips), *заступник Секретаря секції*,
після обговорення за зачиненими дверима 14 грудня 2010 року,
виносить таке рішення, що було ухвалене у той самий день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою (№ 35176/08), поданою проти України до Суду 27 червня 2008 року громадянином України Володимиром Володимировичем Павлівим (далі — заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Ю. Зайцевим, Міністерство юстиції України.

3. 24 листопада 2009 року Голова п'ятої секції вирішив направити заяву Уряду. Відповідно до Протоколу № 14 заява була передана комітету в складі трьох суддів.

ФАКТИ

ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1952 році та проживає у м. Піддубному Львівської області.

5. 20 жовтня 1999 року заявник звернувся до Червоноградського міського суду Львівської області (далі — Червоноградський суд) з позовом до колишнього роботодавця про перерахунок розміру відшкодування шкоди, заподіяної внаслідок професійного захворювання.

6. 27 березня 2001 року Червоноградським судом було призначено перше засідання на 2 квітня 2001 року, яке згодом було відкладено через неявку заявника.

7. 5 червня 2001 року Червоноградський суд залишив справу за позовом заявника без розгляду у зв'язку з його неодноразовою неявкою до суду.

8. 28 січня 2003 року заявник подав апеляційну скаргу на ухвалу від 5 червня 2001 року. Заявник стверджував, що його не було викликано до суду та що про цю ухвалу суду йому стало відомо у січні 2003 року.

9. 28 липня 2003 року Апеляційний суд Львівської області (далі — апеляційний суд) встановив, що у справі відсутні докази, що заявника було належним чином повідомлено про час та дату судових засідань, призначених на 2 квітня та 5 червня 2001 року. Апеляційний суд скасував ухвалу від 5 червня 2001 року та повернув справу для розгляду до суду першої інстанції.

10. 1 грудня 2003 року Червоноградський суд задовольнив клопотання заявника про передання його справи до суду з іншою територіальною підсудністю, а саме до місцевого Сокальського районного суду Львівської області (далі — Сокальський суд).

11. 9 січня 2004 року матеріали справи надійшли до Сокальського суду. 25 лютого 2005 року Сокальський суд призначив перше судові засідання на 10 березня 2005 року.

12. 30 грудня 2005 року Сокальський суд відмовив у задоволенні позову заявника, визнавши його необґрунтованим. 24 січня 2006 року заявник подав апеляційну скаргу на це рішення.

13. 21 серпня 2006 року апеляційний суд залишив без змін рішення Сокальського суду від 30 грудня 2005 року.

14. 18 жовтня 2006 року заявник подав касаційну скаргу.

15. 27 грудня 2007 року Апеляційний суд Хмельницької області, діючи як суд касаційної інстанції, відхилив касаційну скаргу заявника та залишив без змін рішення судів нижчих інстанцій.

16. У ході провадження судові засідання відкладалися п'ять разів у зв'язку з неявкою заявника, його представника або через клопотання заявника про витребування документів або відкладання розгляду справи.

ЩОДО ПРАВА

I. СКАРГА ЩОДО ТРИВАЛОСТІ ПРОВАДЖЕННЯ

17. Заявник скаржився на те, що тривалість провадження у його справі була несумісною з вимогою пункту 1 статті 6 Конвенції щодо «розумного строку». Вказане положення у відповідній частині передбачає таке:

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку ... судом ..., який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

A. Щодо прийнятності

18. Суд зазначає, що ця скарга не є очевидно необґрунтованою у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Далі Суд зазначає, що вона не є непринятною з будь-яких інших підстав. Отже вона визнається прийнятною.

B. Щодо суті

19. Заявник скаржився на те, що тривалість провадження була надмірною.

20. Уряд стверджував, що заявник сприяв затягуванню провадження в цій справі шляхом подання апеляцій та клопотань про відкладення справи, а також неявкою до суду першої інстанції.

21. Суд зазначає, що період, який має розглядатись, почався 20 жовтня 1999 року та закінчився 27 грудня 2007 року. Таким чином, провадження у справі тривало вісім років та два місяці у судах трьох інстанцій.

22. Суд нагадує, що розумність тривалості провадження повинна визначатися у світлі відповідних обставин справи та з огляду на такі критерії: складність справи, поведінка заявника та відповідних органів державної влади, а також важливість предмета спору для заявника (див., серед багатьох інших джерел, рішення у справі «Фрідлендер проти Франції» (*Frydlender v. France*) [ВП], № 30979/96, п. 43, ЄСПЛ 2000-VII).

23. Повертаючись до фактів у справі, Суд зауважує, що перше рішення щодо суті було ухвалене через шість років та два місяці після подання позову заявником до суду першої інстанції. Така значна затримка була спричинена вирішальною мірою, якщо не виключно, невиправданим затягуванням розгляду справи судами, незважаючи на явну важливість її результату для заявника.

24. Суд часто встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у справах, подібних до цієї (див. згадане вище рішення у справі «Фрідлендер проти Франції» (*Frydlender v. France*); рішення у справі «Пусатюк проти України» (*Pysatyuk v. Ukraine*), № 21979/04, пп. 24, 30–34, від 16 квітня 2009 року, та рішення у справі «Попілін проти України» (*Popilin v. Ukraine*), № 12470/04, пп. 24–31, від 16 квітня 2009 року).

25. Розглянувши усі надані матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатних переконати Суд дійти іншого висновку в цій справі. З огляду на практику Суду з цього питання, Суд вважає, що в цій справі тривалість провадження була надмірною та не відповідає вимозі «розумного строку».

Таким чином, у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

II. РЕШТА СКАРГ

26. Заявник скаржився за статтями 1, 6, 13 та 18 Конвенції у зв'язку з з результатом провадження в його справі.

27. У світлі всіх наявних матеріалів Суд встановив, що скарги заявника не виявляють жодних ознак порушень прав і свобод, закріплених Конвенцією або протоколами до неї.

28. Відповідно ця частина заяви має бути визнана неприйнятною як явно необґрунтована відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

29. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

30. Заявник не подав жодних вимог щодо справедливої сатисфакції, як це вимагалось Судом. Відповідно Суд вважає, що присудження будь-якого відшкодування не вимагається.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції відносно надмірної тривалості провадження прийнятною, а решту скарг у заяві — неприйнятними.

2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

Вчинено англійською мовою 20 січня 2011 року та повідомлено письмово відповідно до пунктів 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

Стівен Філіпс
Заступник Секретаря

Райт Маруст
Голова